

Άρειος Πάγος
Β1' Πολιτικό Τμήμα
Αριθμός αποφάσεως 15/2008

Περίληψη:

Η σύμβαση εργασίας είναι ορισμένου χρόνου, κατά τα άρθρα 648 και 669 ΑΚ, και όταν η διάρκειά της δεν ορίστηκε ρητά, πλην όμως από το είδος και το σκοπό της συνάγεται ότι αφορά την εκτέλεση ορισμένου μόνο έργου, οπότε λήγει αυτοδίκαια με την αποπεράτωση έργου, χωρίς καταγγελία και καταβολή της αποζημιώσεως, που απαιτούνται για τη λύση της συμβάσεως εργασίας αορίστου χρόνου.

Κείμενο:

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Αναστάσιο - Φιλητά Περίδη, Αντιπρόεδρο, Μάριο-Φώτιο Χατζηπανταζή, Ειρήνη Αθανασίου, Αλέξανδρο Νικάκη και Βαρβάρα Κριτσωτάκη, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 20 Νοεμβρίου 2007, με την παρουσία και του γραμματέα Αθανασίου Λιάπη, για να δικάσει μεταξύ:

Του αναιρεσεύοντος: χ1, ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Σεραφείμ Πολυχρόνη, που δεν κατέθεσε προτάσεις.

Της αναιρεσίβλητης: Ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "Τουριστικές Επιχειρήσεις Νότου Α.Ε.", που εδρεύει στα Κοσκινού Δήμου Καλλιθέας Ρόδου και εκπροσωπείται νόμιμα. Δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 5-2-2001 αγωγή του ήδη αναιρεσεύοντος, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Ρόδου. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 188/2002 του ίδιου Δικαστηρίου και 24/2005 του Εφετείου Δωδεκανήσου. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί ο αναιρεσεύων με την από 18-7-2006 αίτησή του. Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, παραστάθηκε μόνο ο αναιρεσεύων, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο εισηγητής Αρεοπαγίτης Μάριος - Φώτιος Χατζηπανταζής, διάβασε την από 31-10-2007 έκθεσή του, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη της αιτήσεως αναρέσεως. Ο πληρεξούσιος του αναιρεσεύοντος ζήτησε την παραδοχή της αιτήσεως και την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

αναιρεσίβλητης , που είχε επικαλεσθεί και προσκομίσει ο αναιρεσείων. Από την περιεχόμενη όμως στην προσβαλλόμενη απόφαση ρητή διαβεβαίωση του Εφετείου ότι έλαβε υπόψη την κατάθεση του μάρτυρα της αναιρεσίβλητης, που εξετάστηκε ενόρκως ενώπιον του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου (ο αναιρεσείων δεν πρότεινε προς εξέταση μάρτυρες), τις διασαφήσεις, που έδωσε ο τελευταίος ενώπιον του αυτού Δικαστηρίου, όλα ανεξαιρέτως τα εκατέρωθεν επικαλούμενα και προσκομιζόμενα έγγραφα και τους ισχυρισμούς των διαδίκων, που περιέχονται στις προτάσεις τους, σε συνδυασμό με τις αιτιολογίες της αποφάσεως -στις οποίες γίνεται σαφής μνεία της συνδέουσας τους διαδίκους σχέσεως, που ήταν εκείνη της εξαρτημένης εργασίας ορισμένου χρόνου και αφορούσε την εργασία του αναιρεσείοντος ως ελαιοχρωματιστή-τεχνίτη οικοδομών στα πλαίσια της εκτελέσεως του έργου της ανακαινίσεως, επισκευής και εκσυγχρονισμού του ως άνω ξενοδοχείου της αναιρεσίβλητης, το οποίο έργο αποπερατώθηκε στις 20-11-2000, οπότε και έληξε αυτοδικαίως η διάρκεια της ισχύος της εν λόγω συμβάσεως- συνάγεται αναμφίβολα ότι το Εφετείο για να καταλήξει στο αποδεικτικό του πόρισμα έλαβε υπόψη και τα ανωτέρω αποδεικτικά μέσα και συγκεκριμένα, τα αναφερόμενα ως άνω έγγραφα και την κατάθεση του μάρτυρα της αναιρεσίβλητης, τα οποία συνεκτίμησε με τις λοιπές αποδείξεις. Επομένως, ο ανωτέρω λόγος της αναιρέσεως είναι αβάσιμος και πρέπει να απορριφθεί. Επειδή, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 648 και 669 Α.Κ. προκύπτει ότι η σύμβαση εργασίας είναι ορισμένου χρόνου και όταν η διάρκειά της δεν ορίστηκε ρητά, πλην όμως από το είδος και το σκοπό της συνάγεται ότι αφορά την εκτέλεση ορισμένου μόνο έργου. Στην περίπτωση αυτή η εργασιακή σύμβαση διαρκεί μέχρι της αποπερατώσεως του έργου, η επέλευση της οποίας συνεπάγεται την αυτοδικαίως λύση της συμβάσεως, χωρίς οποιαδήποτε σχετική δήλωση βουλήσεως του άλλου από τα συμβαλλόμενα μέρη, δηλαδή χωρίς καταγγελία και καταβολή της αποζημιώσεως, που απαιτούνται για τη λύση της αορίστου χρόνου συμβάσεως εργασίας. Το δικαστήριο χαρακτηρίζει αυτεπαγγέλτως την καταρτισθείσα σύμβαση με βάση το περιεχόμενό της, που έγινε δεκτό ανέλεγκτα και υπάγει αυτό στην έννοια μιας ρυθμισμένης συμβάσεως, χωρίς να ασκεί οποιαδήποτε επιρροή ο χαρακτηρισμός, τον οποίο έδωσαν σ' αυτή τα συμβαλλόμενα μέρη. Η κρίση του δικαστηρίου της ουσίας περί του χαρακτήρα της συμβάσεως, την οποία κατάρτισαν οι ενδιαφερόμενοι, ως αναγόμενη στην υπαγωγή του περιεχομένου της συμβάσεως, που έγινε ως άνω δεκτό, στον ουσιαστικό κανόνα δικαίου, ο οποίος ορίζει την έννοια και το περιεχόμενο επώνυμης συμβάσεως, υπόκειται στον έλεγχο του Αρείου Πάγου. Για

να είναι δε εφικτός ο έλεγχος της ορθής ή μη υπαγωγής της καταρτισθείσας συμβάσεως στην έννοια μιας ρυθμισμένης συμβάσεως πρέπει το δικαστήριο της ουσίας να εκθέτει στην απόφασή του με σαφήνεια και πληρότητα το αποδειχθέν περιεχόμενο της εν λόγω συμβάσεως, με βάση το οποίο υπάγεται αυτή στην έννοια μιας επώνυμης συμβάσεως ή αποκλείεται η υπαγωγή της στην έννοια της συμβάσεως, στη οποία την υπάγουν οι συμβληθέντες διάδικοι. Στην προκείμενη περίπτωση, το Εφετείο, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφασή του, δέχθηκε ανέλεγκτα τα εξής: Ο αναιρεσείων στις 2-8-1999 προσλήφθηκε από την αναιρεσίβλητη με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας ορισμένου χρόνου, ως ελαιοχρωματιστής - τεχνίτης οικοδομών, στα πλαίσια της εκτελέσεως του έργου ανακαινίσεως, επισκευής και εκσυγχρονισμού γενικά, που διενήργησε η τελευταία στη ξενοδοχειακή της μονάδα με το διακριτικό τίτλο ".....", την οποία διατηρεί στο του Δήμου Καλλιθέας Ρόδου, αντί συμφωνηθέντος ημερομισθίου 11.000 δρχ. Ο αναιρεσείων προσέφερε έκτοτε σ' αυτή τις υπηρεσίες του, εργαζόμενος κάθε εβδομάδα από τη Δευτέρα μέχρι την Παρασκευή από την ώρα 07.00 έως τη 14.30 ώρα και το Σάββατο από την ώρα 07.30 έως τη 13.30 ώρα, μέχρι τις 20-11-2000, οπότε ολοκληρώθηκε η εκτέλεση του ως άνω έργου και με την αποπεράτωση αυτού έληξε αυτοδικαίως η προαναφερόμενη σύμβαση. Η αναιρεσίβλητη ασφάλισε το συνεργείο, που απασχόλησε κατά τις εργασίες της ανακαινίσεως, επισκευής και εκσυγχρονισμού γενικά του εν λόγω ξενοδοχείου της και στο οποίο ανήκε και ο αναιρεσείων, στο ΙΚΑ στην ειδική κατηγορία των οικοδομικών έργων και προς τούτο άνοιξε ειδική μερίδα "Μητρώο Ασφάλισης Οικοδομικών και Τεχνικών Έργων", που τήρησε ειδικά συνεπεία της εκτελέσεως του ανωτέρω έργου. Αντίθετα, αν ο αναιρεσείων είχε προσληφθεί από την αντίδικό του ως συντηρητής - οικοδόμος, μέλος του μονίμου συνεργείου συντηρήσεως του ως άνω ξενοδοχείου της, τότε θα είχε ασφαλισθεί αυτός με επικουρική ασφάλιση στο ΤΑΞΥ, όπως ακριβώς είχε συμβεί με το μόνιμο προσωπικό του συνεργείου αυτού. Ακολούθως δέχθηκε το Εφετείο ότι η αναιρεσίβλητη στις 8-11-2000 πρότεινε στον αναιρεσείοντα, αν επιθυμούσε, να προβούν μετά την αποπεράτωση του ως άνω έργου στην κατάρτιση νέας συμβάσεως εξαρτημένης εργασίας με αντικείμενο πλέον την απασχόληση αυτού στο μόνιμο συνεργείο συντηρήσεως του ξενοδοχείου της, εργαζόμενος με το σύστημα της πενθήμερης εβδομαδιαίας εργασίας, αντί των προβλεπομένων από το νόμο μηνιαίων αποδοχών και ασφαλιζόμενος έκτοτε με επικουρική ασφάλιση στο ΤΑΞΥ, στο οποίο ήταν ασφαλισμένο και το υπόλοιπο προσωπικό του εν λόγω συνεργείου. Ο αναιρεσείων

όμως δεν αποδέχθηκε την πρόταση αυτή της αντιδίκου του, με αποτέλεσμα να μη καταρτισθεί η σχετική σύμβαση. Κατόπιν αυτών το Εφετείο απέρριψε την ένδικη από 5-2-2001 αγωγή του αναιρεσειόντος, κατά το αίτημά της περί καταβολής αποδοχών υπερημερίας, ως ουσιαστικά αβάσιμη. Η προσβαλλόμενη απόφαση περιέχει πλήρεις αιτιολογίες, καθόσον για την απόρριψη της αγωγής, κατά το ως άνω αίτημά της, αρκεί η παράθεση του περιεχομένου της συμβάσεως των διαδίκων και η κατ' εκτίμηση αυτού κρίση του Εφετείου ότι πρόκειται περί συμβάσεως εξαρτημένης εργασίας ορισμένου και όχι αορίστου χρόνου. Έτσι, το Εφετείο με βάση τις ανωτέρω παραδοχές και κρίνοντας κατά τον άνω μνημονευόμενο τρόπο διέλαβε στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφασή του επαρκείς αιτιολογίες, που καθιστούν εφικτό τον αναιρετικό έλεγχο των προαναφερομένων διατάξεων, που εφάρμοσε, αφού το αποδεικτικό πόρισμα είναι πλήρες και σαφές στο κρίσιμο για την έκβαση της δίκης ζήτημα της καταρτίσεως μεταξύ του αναιρεσειόντος και της αναιρεσίβλητης εργοδότης συμβάσεως εξαρτημένης εργασίας ορισμένου χρόνου. Επομένως, ο τρίτος λόγος της αναιρέσεως από το άρθρο 559 αριθ. 19 ΚΠολΔ είναι αβάσιμος και απορριπτός. Αντίθετα ο τέταρτος, κατά το πρώτο μέρος του, λόγος της αναιρέσεως από το άρθρο 559 αριθ. 1α ΚΠολΔ είναι απαράδεκτος και πρέπει να απορριφθεί, διότι στηρίζεται επί εσφαλμένης προϋποθέσεως, αφού, όπως προκύπτει με σαφήνεια από την προσβαλλόμενη απόφαση, το Εφετείο δεν δέχθηκε την ύπαρξη, άμεσα ή έμμεσα, κενού ή ασάφειας στη δήλωση βουλήσεως των διαδίκων κατά την κατάρτιση μεταξύ αυτών της εν λόγω συμβάσεως και συνεπώς, δεν υπήρχε ανάγκη προσφυγής στους ερμηνευτικούς κανόνες των δικαιοπραξιών των άρθρων 173 και 200 Α.Κ. Επειδή, κατά το άρθρο 559 αριθ. 1β ΚΠολΔ, η παράβαση των διδαγμάτων της κοινής πείρας αποτελεί λόγο αναίρεσης μόνο αν τα διδάγματα αυτά αφορούν την ερμηνεία κανόνων δικαίου ή την υπαγωγή των πραγματικών γεγονότων σ' αυτούς. Από τη διάταξη αυτή συνάγεται ότι η εν λόγω παράβαση ελέγχεται μόνο αν τα διδάγματα της κοινής πείρας αφορούν την ερμηνεία ή την εφαρμογή κανόνων δικαίου, ήτοι την εξειδίκευση αορίστων νομικών εννοιών ή την υπαγωγή σ' αυτούς πραγματικών γεγονότων και όχι και όταν χρησιμεύουν προς συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, εκτίμηση αποδείξεων ή ερμηνεία δικαιοπραξίας, ούτε για την εκτίμηση της αποδεικτικής αξίας των προσκομισθέντων αποδεικτικών μέσων. Στην προκείμενη περίπτωση, με τον τέταρτο, κατά το δεύτερο μέρος του, λόγο της αναιρέσεως από το άρθρο 559 αριθ. 1β ΚΠολΔ αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η πλημμέλεια, ότι το Εφετείο, κατά την κρίση του ότι η συναφθείσα μεταξύ των διαδίκων ως άνω σύμβαση εξαρτημένης

εργασίας είναι ορισμένου χρόνου, παραβίασε το δίδαγμα της κοινής πείρας, κατά το οποίο στο έργο, το οποίο δεν εκτελείται με την επιμέλεια του εργοδότη, αλλ' έχει ανατεθεί σε τρίτο εργολάβο, τότε η πρόσληψη του προσωπικού δεν γίνεται ποτέ από τον εργοδότη, που έχει μόνο την υποχρέωση καταβολής στον εργολάβο της συμφωνημένης αμοιβής, αλλ' αποκλειστικά από τον εργολάβο, ο οποίος έχει την ευθύνη της εκτελέσεως του έργου, ενώ στην περίπτωση του αναιρεσείοντος η πρόσληψη αυτού έγινε από την εργοδότηρα αναιρεσίβλητη και συνεπώς, η επίδικη σύμβαση εργασίας, αορίστου ή ορισμένου χρόνου, δεν έχει καμιά εξάρτηση από το χρόνο της εκτελέσεως του ως άνω έργου αλλ' έληγε τουλάχιστο στις 15-3-2004, οπότε έπαυε η ισχύς της άδειας εργασίας αυτού, ως αλλοδαπού, στην Ελλάδα. Ο λόγος αυτός της αναιρέσεως είναι απαράδεκτος και απορριπτέος, διότι το επικαλούμενο εν λόγω δίδαγμα χρησιμεύει για την εκτίμηση των αποδείξεων, καθώς και για την εκτίμηση της αποδεικτικής αξίας των επικληθέντων και προσκομισθέντων ως άνω αποδεικτικών μέσων.

Για τους λόγους αυτούς

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την από 18-7-2006 αίτηση του χ1 για αναίρεση της υπ' αριθ. 24/2005 αποφάσεως του Εφετείου Δωδεκανήσου.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 4 Δεκεμβρίου 2007. Και Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 8 Ιανουαρίου 2008.